

[Statsministeren.]

fordrende, at man nu drøfter disse ting her, må jeg sige, at den udfordring kom jo fra det ærede medlem hr. Kjeld Olesen, for hr. Kjeld Olesen sagde, at nu skulle man ikke drage forhastede slutninger, men man fandt det uacceptabelt, at et regeringsmedlem lader hånt om de parlamentariske regler, og nu ville hr. Kjeld Olesen overveje sagen nærmere. Det synes jeg er i sin orden, men jeg må afvise de antydninger og den mistænkeliggørelse, der ligger i hr. Kjeld Olesens ord over for udenrigsministeren og dermed over for regeringen.

Jeg vil gerne have sagt meget tydeligt, som også udenrigsministeren sagde det, altså gentage, hvad han sagde, at det selvfølgelig ligger regeringen på sinde at holde folketinget og folketingets udvalg informeret og holde os på linje med flertalsafgørelserne. Sker der procedurefejl, er de utilsigtede og er beklagelige. Men det er min overbevisning, at når markedsudvalget har haft samråd med udenrigsministeren, vil det også for udvalget stå klart, at han ikke har ladet hånt om de parlamentariske regler, men nøje har fulgt dem. Og så kan vi vel i øvrigt lade sagen ligge til den debat, som er stillet i ud-sigt.

Hr. Kjeld Olesen sagde, at regeringen havde været overordentlig passiv med hensyn til at bekæmpe arbejdsløsheden. Jeg tror allerede arbejdsministeren har sagt noget om det; jeg sagde en hel del om det i åbningstalen, og vi kan gå videre med det på torsdag.

Fremskridtspartiets ordfører, hr. Gede, fulgte op med at sige, at nu havde regeringen i månedsvis set passivt til, og nu foreslår man nogle dårlige løsninger, for det er ikke rådhusbyggeri, vi har brug for. Jeg ved ikke af, at regeringen har foreslået noget rådhusbyggeri.

Hr. Gede sagde videre, at han var meget utilfreds med specialarbejderskolerne, for de duede ikke til noget. Det er vi uenige om; vi ønsker at støtte omskolingsbestrebelse, og vi har netop søgt om en større bevilling, således at man kan tilbyde alle, der ønsker en omskoling, en sådan uddannelse.

Derimod, sagde hr. Gede, skulle man fjerne kreditloftet. Jeg gør opmærksom på, at vi har hævet det, sådan at man vist ud fra al saglighed må sige, at der er plads til

de udlån, der er brug for. Og så skulle man hellere lade virksomhederne omskole, sagde hr. Gede. Jeg gør ham opmærksom på, at det sker allerede.

Derfor synes jeg ikke, der var så forfærdelig meget at hente af god hjælp i det, som fremskridtspartiets ordfører kom med. Og når han så på sædvanlig ynkelig vis siger: vore forslag bliver tilsidesat og mishandlet, så må jeg sige: det er, fordi de ikke er gode nok, det er ikke, fordi de kommer fra fremskridtspartiet.

Jeg synes, man skulle lægge mærke til den erklæring, hr. Gede derefter kom med i slutningen af sin tale, for dér sagde han meget tydeligt, at når fremskridtspartiet for størstedelen stemte sammen med kommunisterne for et par uger siden, var det ikke nogen fejltagelse, det var ikke nogen misforståelse eller en øjeblikkelig indskydelse, det vil de gøre igen, de vil ikke tage stilling, når en sag kommer op, men de fandt det så vigtigt at få det erklæret allerede i folketingets første debat i denne samling, at de ville slå fast, at det ville fremskridtspartiet gøre igen. Jeg synes, det giver os andre et udgangspunkt for en vurdering, og derfor finder jeg, det er en interessant og en vigtig erklæring fra fremskridtspartiets ordfører.

Venstres ordfører, hr. Christophersen, gjorde opmærksom på, at i det $\frac{3}{4}$ år, der er gået siden det sidste folketingsvalg og under denne regering, er der 9 af folketingets partier, der har været med i afgørende politiske forlig, nemlig 160 af de 179 mandater. Jeg synes også, det er et interessant tal, og det er ikke forkert at understrege det. Man ønsker, at regeringen skal være fleksibel og samarbejdsvillig, man siger, at vi ikke må være stædige eller ensidige, og at vi ikke kun må føre vore egne synspunkter frem — jeg har på fornemmelsen, at hos nogle af talerne er opfattelsen den, at vi knap nok må føre vore egne synspunkter frem overhovedet, det agter vi nu at blive ved med. Men når man så kan konstatere, at det er lykkedes at få samarbejdet så bredt i folketinget, må det dog vel være et udtryk for, at vi har været fleksible og samarbejdsvillige.

Så siger man fra den anden side: I må ikke føre nogen siksakkurs, det kan ikke nytte, at I holder til den ene side den ene gang og til den anden side den anden gang. Det er især socialdemokratiet, der ofte har